

Załącznik do uchwały

Nr XLV/346/2018

Rady Gminy Sońsk

z dnia 28 lutego 2018 r.

Zawiadomienie

w sprawie rozpatrzenia skargi J.W. na działalność Wójta Gminy Sońsk

Uzasadnienie prawne:

- 1) art. 229 pkt 3), art. 238 § 1 i art. 239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. 2017 poz. 1257 ze zm.);
- 2) ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. 2017 poz. 1875 ze zm.);
- 3) ustawa z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz.U. 2016 poz. 561);
- 4) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 2002 r. w sprawie organizacji przyjmowania i rozpatrywania skarg i wniosków (Dz. U Nr 5, poz. 46).

Uzasadnienie faktyczne:

Do Rady Gminy Sońsk wpłynęła, przekazana dnia 28 grudnia 2017 roku według właściwości przez Regionalną Izbę Obrachunkową w Warszawie, skarga J.W. z dnia 18 grudnia 2017 roku, uzupełniona pismem z dnia 23 stycznia 2018 roku, na działalność Wójta Gminy Sońsk. W związku z tym, że z pisma skarżącego z dnia 18 grudnia 2017 roku nie wynikało konkretne żądanie, skarżący został wezwany pismem z dnia 5 stycznia 2018 roku, na które nie odpowiedział, i pismem z dnia 17 stycznia 2018 roku, do sprecyzowania w jakim trybie oczekuje odpowiedzi. Skarżący pismem z dnia 23 stycznia 2018 roku sprecyzował, że oczekuje rozpatrzenia jego pisma jako skargi na działalność Wójta Gminy Sońsk.

Po zapoznaniu się z zarzutami skargi Komisja Rewizyjna Rady Gminy Sońsk przygotowała stanowisko Rady Gminy Sońsk proponując uznanie skargi za bezzasadną.

Odnosząc się do przedstawionych zarzutów, Rada Gminy Sońsk uznaje, co następuje:

Rada Gminy Sońsk podziela pogląd skarżącego, że należy piętnować kłamstwo i dlatego szczegółowo wyjaśnia skarżącemu, jakie i kto popełnił kłamstwo w tej sprawie.

Na wstępie wyjaśnienia wymaga, że Rada Gminy Sońsk nie podjęła w obecnej kadencji żadnej uchwały, jak twierdzi skarżący, „w sprawie kolektora kanalizacji”. Z treści skargi wynika, że skarżący miał na myśli prawdopodobnie uchwałę Rady Gminy Sońsk z dnia 31 października 2017 roku w sprawie zmiany uchwały budżetowej Gminy Sońsk na 2017 rok.

Nieprawdą jest przede wszystkim twierdzenie skarżącego, że Wójt Gminy Sońsk zaskarżyła jakąkolwiek uchwałę do Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej. Pomijając fakt, że Wójt Gminy Sońsk, w obecnej kadencji samorządu gminnego, nigdzie nie zaskarżyła żadnej

uchwały, to prawo polskie nie przewiduje w ogóle możliwości zaskarżenia uchwał do Regionalnej Izby Obrachunkowej, która jako organ nadzoru podejmuje działania jedynie z urzędu. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, nakłada na Wójta obowiązek przedłożenia uchwał budżetowych regionalnej izbie obrachunkowej w ciągu 7 dni od ich podjęcia w ramach działalności nadzorczej regionalnej izby obrachunkowej. Przesłane do Regionalnej Izby Obrachunkowej w Warszawie pismo z dnia 6 listopada 2017 roku zawierało jedynie wyjaśnienia okoliczności podjęcia bez wniosku Wójta uchwały Rady Gminy Sońsk z dnia 31 października 2017 roku w sprawie zmiany uchwały budżetowej Gminy Sońsk na 2017 rok. W piśmie szczegółowo wyjaśniono z czyjej inicjatywy podjęto uchwałę i czego dotyczyła zmiana budżetu. Te okoliczności wynikały dopiero z protokołu z obrad sesji Rady Gminy i innych dokumentów, a nie samej uchwały.

Ewidentną i jednoznacznie wynikającą z załączonego do skargi pisma Wojewody Mazowieckiego, również nieprawdziwą informacją podaną przez skarżącego jest, że Wojewoda „stwierdził, że kanalizacja sanitarna (czytaj deszczowa) jest własnością Gminy Sońsk”. Załączone przez skarżącego pismo Wojewody Mazowieckiego z dnia 13 grudnia 2017 roku, znak WI-II-7840.59.440.2017.JP, którym przekazał według właściwości pismo mieszkanki gminy Sońsk nie stanowi żadnego dowodu na to, że kolektor wybudowany przez Spółdzielnię Mleczarską stanowił kiedykolwiek własności gminy, tylko, że tak twierdzi mieszkanka gminy. Podstawą do przekazania pisma według właściwości przez Wojewodę była wyłącznie jego treść, a nie ustalenia Wojewody. Z treści pisma Wojewody wynika jedynie, że to mieszkanka gminy uważa, że kolektor powinien być własnością Gminy, a nie Wojewoda. Jak wynika z jej pisma, mieszkanka nie mając też wiedzy w zakresie własności kolektora, zwróciła się do Wojewody z prośbą o wyjaśnienie kwestii związanych z tym kolektorem, w tym kwestii jego własności. Z kolei z pisma Wojewody nie wynika aby dokonywał on jakichkolwiek ustaleń dotyczących tego kolektora, w tym również jego własności. Wojewoda uznał się za organ niewłaściwy w sprawie, co również wskazuje, że żadnego stanowiska jako niewłaściwy organ nie zajmował.

W związku z tym, pismem z dnia 5 stycznia 2018 roku wzywającym skarżącego do sprecyzowania czy i od jakiego organu Gminy oczekuje odpowiedzi, skarżący został poproszony o podanie informacji, czy stanowisko Wojewody, o którym skarżący pisze jest oparte na załączony piśmie Wojewody Mazowieckiego, z którego nie wynika stanowisko Wojewody w tym zakresie, czy może omyłkowo skarżący załączył niewłaściwe pismo oraz o przedłożenie tytułu własności Gminy Sońsk do kolektora wybudowanego 100 lat temu przez Spółdzielnię Mleczarską, jeśli go posiada. Skarżący nie ustosunkował się do tych próśb i nie przedłożył żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

Jak wynika z powyższego, skarżący oparł swój zarzut w zakresie wprowadzenia przez Wójta Gminy Sońsk Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w błąd na niezrozumieniu treści pisma Wojewody oraz na przekonaniu, że pogląd mieszkanki gminy Sońsk stanowi tytuł własności kolektora.

Powyższe wskazuje jednoznacznie, że to nie Wójt Gminy, tylko skarżący zawarł nieprawdziwe informacje w piśmie skierowanym do Regionalnej Izby Obrachunkowej.

Niezależnie od powyższego, Rada Gminy Sońsk może się zgodzić wyłącznie z jednym twierdzeniem skarżącego, że kłamstwa i kłamców należy piętnować, jednakże w tym przypadku

to nie Wójt Gminy dopuściła się kłamstwa w korespondencji do Regionalnej Izby Obrachunkowej.

Z tych powodów skargę należało uznać za bezzasadną.

Pouczenie: zgodnie z przepisem art. 239 § 1 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, w przypadku, gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadomienia skarżącego.